

Молодий кошунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 20 листопада 1980 року

№ 138 (2866)

Ціна
2 коп.

«ДЕСЯТИЙ П'ЯТИРІЧ-

ЦІ — УДАРНИЙ ФІ-

НІШ! XXVI З'ІЗДУ

КПРС — ГІДНУ ЗУ-

СТРІЧ!» — ПІД ЦИМ

ДЕВІЗОМ ЗМАГАЮ-

ТЬСЯ ЮНАКИ І ДІВ-

ЧАТА КІРОВОГРАД-

ЩИНИ, БЕРУЧИ В ТРУ-

ДІ НОВІ ВИСОТИ.

ХРОНІКА УДАРНИХ БУДНІВ

ДОЛИНСЬКА

На ударній передз'їздівській вахті молодих трудящихів села нашого району комсомольська організація «Колгоспу імені Леніна» — одна з передових. Відразу два комсомольсько-молодіжних колективи з цього господарства — правофлангові соціалістичного змагання, присвяченого наступному XXVI з'їздові КПРС.

На третій молочнотварній фермі трудяться дружинний комсомольсько-молодіжний колектив, де групокомсоргом доярка Валентина Поклад. Узявши на честь з'їзду підвищені соціалістичні зобов'язання, ділячка працює нині з випередженням ударного графіка. Нині мають від корови більш як по 3200 кілограмів першосортного молока. Отож до кінця року колектив наблизиться до чотиритисячного рубежу. Давно вже працюють у рахунок 1981 року молоді водії автомашин цього ж колгоспу. А річний план вони виконали ще більше місяця тому — до Дня Конституції.

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬК

Новими успіхами у праці

відзначає молодь району кожен день передз'їздівської вахти. Молодий механізатор Володимир Семко з колгоспу «Дружба» в ці дні трудиться із значним перевиконанням денних норм. Він іще до Дня Конституції справився з п'ятирічним завданням. Серед правофлангових змагання — і його товариш, молодий буряковод комсомолец Володимир Осадчук. Вони разом із шоферами комсомольцями Олександром

Стукалом і Григорієм Полинєвайком добре попрацювали на збиранні буряків. Молодь становить основу колективу райсільгоспхімії. Та й саму цю організацію створено нещодавно. Проте на полях навколишніх господарств на вивезенні та внесенні міңдобриг уже встигли добре зарекомендувати себе молоді її працівники, трактористи комсомольці Іван Новак, Григорій Сторожук, водій автомашин Петро Пироденко, Олександр Безпробовий та інші. Свої успіхи молоді присвячує з'їздові рідної партії.

Всесоюзна
комсомольська
ударна вахта

Широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч XXVI з'їзду КПРС на Кіровоградському ремонтно-механічному заводі Укрремтресту. Серед правофлангових його — немало комсомольців і молоді. Точка Валентина Сорочун з механоскладального цеху № 1, наприклад, з перших днів передз'їздівського змагання вийшла в лідери. За дев'ять місяців дівчина справила з річним завданням, а нині вже працює в рахунок змінного завдання на 130—140 процентів — значайна норма її роботи.

На знімку: комсомолка Валентина СОРОЧУН.

Фото П. УКАНСЬКОГО.

МОЛОДЕ ОБЛИЧЧЯ П'ЯТИРІЧКИ

ПОРТРЕТ ДЛЯ ІСТОРІЇ

ВІДНЕДАВНА В. Я. Нова, один з ініціаторів створення краєзнавчого музею в Добровеличківці, став частим гостем на виробничих об'єктах. Сьогоднішній день селища району — ударна праця трудящихів колгоспних ланів, трудові успіхи кращих робітничих колективів райсільгосптехніки, консервного заводу, інших підприємств — має знайти відображення в експозиції музею.

— Про нас уже й фільм зняли, — кажуть дітята з комсомольсько-молодіжного цеху консервного заводу.

У їхніх словах — гордість за свою працю, за свій внесок у здобутки заводчан. А вони таки вагомі. З п'ятиріччю справились іще напередодні 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Десятилітній план випуску галової продукції виконали на 112 процентів, реалізації — на 106, добились порівняно з відповідним періодом минулого року зростання продуктивності праці на 5,2 процента.

На столі директора консервного заводу М. І. Приймака — альбом з фотографіями. Здається, зупинилася на них мить трудового натхнення багатьох людей. Це схематична розповідь мовою фотодокументів про те, як робітники підприємства постійно борються за високу культуру й естетику виробництва, дальше зростання продуктивності праці.

КОМСОМЛЬЦІ заводу не уявляють себе осторонь від справ усього колективу. Працюють тут в основному дітята, організовані комсомольською організацією Ганя Кушко — міська спільнота вчора обрали її секретарем. Але їхньому вітальному працюванню їхній дружбі і злагоді в роботі міг би позздрити будь-хто.

Консервний цех постійно розширяється. Зовсім недавно тут змонтовано другу поточкову лінію консервування овочів і фруктів. Уведення її в дію не тільки вдвоє збільшило виробничі потужності цеху, а й ще більше піднесло його роль у боротьбі за виконання виробничих завдань і соціалістичних зобов'язань заводу в цілому.

... Того дня Ганя Кушко прийшла до цеху з букетом квітів. Зібрала дітята, потім, вийшовши наперед і трохи зашарівшись, сказала:

— Всі ми знаємо Раю Сологуб. Вона прийшла до нас після закінчення школи в комсомольсько-молодіжній зміні з перших днів. Сумлінно трудиться Раю. І сьогодні, поздоровлюючи її з визначною подією в особистому житті — одруженням, я хочу від імені комсомольців побажати їй усього найкращого. Шлях і радості тобі, Раю!

Дітята захоплено за-

аплодували. Справді, всі вони добре знають і поважають дівчину. За її робітничі руки, за веселу вдачу, за ширість. Протягом тих кількох років, що минули з початку її трудової діяльності, вона досконало оволоділа спеціальністю стерилізатора і працює разом з усіма, не шкодуючи сил...

Операція стерилізації виконується аж наприкінці руху продукції по конвеєру. Тож спільна робота дітята на всіх попередніх операціях набирає закінченого, так би мовити, вигляду саме тут.

А починається вона на дільниці миття посуду, де зайнята член КМК Олена Скороход. Потім чисто вимиті банки рухаються по конвеєру до робочого місця Олі Карпенко та Валі Бондаренко. Вони розфасовують продукцію, що консервується, а також додають до неї у певних співвідношеннях спеції. Оператор Ганя Дудчишина стежить за тим, як наповнюються банки сиропом, далі машина, біля якої працює Раю Виговська, закриває їх. І вже після цього банки подаються до автоклавної корзини, де Раю Сологуб проведуть їх стерилізацію. До речі, за виробничим процесом консервування стежить автоматичний пристрій, що контролює тиск, температуру тощо.

— Але якість вироблю-

ваної продукції залежить перш за все від людей. — каже бригадир Валі Левицька. — І тут годі було б когось виділити особливо, бо праця кожного однаково важлива...

Справді, як би не старалися дітята на розфасовці, та коли б їм з дільниці миття подавали недоброякісно підготовлений посуд, то старання їхні, напевно, були б марними. Однак у них такого не буває. Просто не можуть вони підводити своїх товаришів — і все. В силу того духу товарищескості взаємодопомоги, душевності, що створився в колективі, в силу звичайного людського почуття дружби.

Однак самим дітятам було б важко добиватися таких результатів. Річ у тім, що боротьба за якість набрала на підприємстві широкого розмаху. Тому і продукція тут в основному першого й вищого сортів. До речі, за якість у консервному цеху відповідають зовсім молоді люди, що не заважає їм робити свою справу зріло, як слід. Бо спираються на знання, та й уміють знайти спільну мову з безпосередніми виконавцями робіт. І лаборантка Ганя Кушко, і мікробіолог Ніна Паровенко, і інженер-технолог Людмила Приймак — комсомолки. Вони організовують і проводять дні якості, які вже ввійшли в систему і принесуть від-

чутну користь виробництву.

Кількісні показники роботи колективу цеху тем неабиякі. План цього року він, ставши на передз'їздівську вахту, зобов'язався виконати ще до Дня Конституції і до цієї дати дав 114 процентів завдання. Нині комсомольсько-молодіжна зміна майстра Валентини Куховської щодня виконує змінні завдання на 125—130 процентів. Її внесок у здобутки цеху з кожним днем зростає. Молодь готується справді по-комсомольському зустріти XXVI з'їзд КПРС.

НІ ЕДАРМА ж і в тому фільмі місцевого кінолюбителя — краєзнавця В. Я. Нова, з якого ми почали нашу розповідь, роботі консервного цеху і, зокрема, комсомольсько-молодіжної зміни майстра Валентини Куховської відведено чільне місце. Минуть роки, і сьогоднішні ударні трудові будні комсомольців стануть історією. Але вони не зникнуть безслідно, не кануть у небуття. Нові покоління комсомольців заводу звертаються до них, вбачають у цьому витокі трудового держання того, для нас завтрашнього дня, черпають з них своє трудове натхнення. Збережена дбайливими руками мить знову і знову оживатиме в трудовій естафеті поколінь.

С. БОНДАРЕНКО.

Сесія обласної Ради

18 листопада відбулася четверта сесія обласної Ради народних депутатів сімнадцятого скликання.

Сесію відкрив голова обласного виконкому депутат В. І. Желіба.

Головою сесії було обрано депутата Г. С. Ружина, секретарем — депутата Р. М. Гуртєву.

Сесія розглянула питання «Про план економічного і соціального розвитку області на 1981 рік і про хід виконання плану економічного і соціального розвитку області в 1980 році» та «Про бюджет області на 1981 рік і звіт про виконання бюджету області за 1979 рік». З доповідями виступили голова планової комісії обласного виконкому депутат Е. П. Рейзвіх і завідувач фінвідділу обласного виконкому депутат В. В. Кир'янов, із співповіддю — голова постійної планово-бюджетної комісії обласної Ради депутат П. С. Малецько.

В обговоренні доповіді і співповіді взяли участь депутати К. М. Черевко — голова Кіровоградського міськвиконкому, І. І. Пушкарєнко — комбайнер колгоспу імені Ватутіна Кіровоградського району, М. Д. Сиротюк — директор будованого Кіровоградського заводу теплових дизелів, Т. Я. Клименко — економіст колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району, І. В. Петров — голова Світловодського міськвиконкому, В. Я. Маслюченко — начальник обласного управління, К. І. Руденко — секретар обласного управління транспорту і шляхів, О. Є. Полярух — голова правління обласного життєспілки, а також В. В. Спринжин — начальник обласного управління.

Розглянуто також питання про внесення змін до складу комісії обласної Ради.

В обговоренні питаннях прийнято рішення.

В роботі сесії взяли участь голова Комітету Держгіртехнагляду УРСР В. І. Дегтярьов та завідувач відділом по роботі постійних комісій Президії Верховної Ради УРСР І. О. Тетерук.

Звіт про сесію буде опубліковано.

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

ВКЛАД МОЛОДИХ

БЕРЛІН. Більш як 200 молодих новаторів і раціоналізаторів НДР удостоєні нагород на огляді досягнень науково-технічної творчості молоді республіки, який проходить у Лейпцигу.

Юнаки і дітята країни вносять чималий вклад у підвищення ефективності виробництва. Раціоналізаторські пропозиції дали змогу зекономити цього року сировину і матеріали вартістю 1,2 млрд марок.

ДЕМОНСТРАЦІЇ СТУДЕНТІВ

ПАРИЖ. Тисячі французьких студентів і викладачів взяли участь у масових демонстраціях, які відбулися в Парижі, Реймсі, Греноблі, Руані та інших університетських містах країни. Вони були проведені на заклик національної спілки студентів Франції, загальної конфедерації праці і національної профспілки працівників вищої школи.

СТЕПАНИДА Антонівна Тимашевська пропагандистом працює лише другий рік, але наслідки її роботи свідчать про те, що людина, як кажуть, на своєму місці. Вона керує гуртком комсомольської політосвіти на Ульяновському хлібоприймальному пункті.

...А починала важко. Відчувала, що хлопці і дівчата якось не так настроєні. А тому й пасивними були, і відповідей млявими траплялися. Здавалося б, і тема лекції цікава, а от немає контакту з аудиторією. І вирішила вона перед кожним заняттям десять—п'ятнадцять хвилин приділяти політінформації. Спробували. Сподобалося всім. А особливо хлопцям. Спочатку інформацію підготувала сама, потім за це взялися комсомольці. Для них це щось на зразок розминки. Часом навіть посперечаються. А саме з таких суперечок розкривається характер людини, дізнаєшся, чим вона цікавиться, якими очима дивиться на світ, що для неї головне, що — другорядне.

Мабуть, манаівці пошуку спільності, взаємозцікавленості почалися з цієї самої політінформації. Але говорити, що успіх забезпечила

сама вона, було б неправильно. Головне ж те, на думку Степаниди Антонівни, що вона сама постійно працювала: готувалася до занять, аналізувала наслідки, вивчала запити аудиторії,

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА

ПРОПАГАНДИСТ-ПЕДАГОГ

шукала підходу до своїх слухачів.

— Мені легше, ніж десяти з пропагандистів району, — каже вона. — Річ у тому, що я педагог за фізичом. Здавалося б, математик нічого спільного не має з політикою (тут краще було б істориків, географів, в крайньому разі літераторів), та виявляється, що математика також неігнорує допомогу справі пропаганди політзань. Легко маніпулюючи цифрами, можна куди краще донести матеріал до слухача, адже людина краще сприймає тоді, коли вона може реально уявити масштаби, величину, кількість. Дуже багато важить і те, що я знайома з педаго-

гікою, знаю психологію людини, знаю психологію людини.

І справді, педагогіку вона знає добре. Завжди, готуючись до заняття, її доводиться перечитувати багато літератури, робити помітки,

не тільки вказують симпатію до свого старшого товариша, а й прагнуть багато а чому наслідувати Степаниду Антонівну. Завжди приходять вчасно на заняття, старанно готуються до нього,

коли відповідають, то також без будь-яких папірців. Спільна праця захопила їх усіх. Молодь приходять на лекції не заради «галочок», а отримувати від них задоволення, відчувають своє ідейне зростання. Дмитро Зелений, наприклад, виготовив карту створення марксистських гуртків у Ресії та карту, де позначено маршрути Володимира Ілліча на місце заслання (з сего Шушенського). Конкурс на краще читання віршів про В. І. Леніна комсомольці провели разом з учнями 5-го класу, де класним керівником Степанида Антонівна. Діти не просто послушали молодих робітників, а й самі позмагалися в художньому читан-

ні. Великого значення Степанида Антонівна надає пунктуальності. Ніколи не дозволяє собі спізнитися на заняття або забрати у слухачів зайвий час. За її поняттями — це повага до інших і до самої себе.

Тепер, коли лектор і аудиторія порозумілися і між ними склалися неоганічні відносини, комсомольці планують тією ж монетою. Вони

коли відповідають, то також без будь-яких папірців.

Спільна праця захопила їх усіх. Молодь приходять на лекції не заради «галочок», а отримувати від них задоволення, відчувають своє ідейне зростання. Дмитро Зелений, наприклад, виготовив карту створення марксистських гуртків у Ресії та карту, де позначено маршрути Володимира Ілліча на місце заслання (з сего Шушенського). Конкурс на краще читання віршів про В. І. Леніна комсомольці провели разом з учнями 5-го класу, де класним керівником Степанида Антонівна. Діти не просто послушали молодих робітників, а й самі позмагалися в художньому читан-

ні. Користь від таких зустрічей очевидна.

Кажуть, що роботу вчителя можна оцінити по успіхах учнів. Саме таким прикладом може бути ідейне зростання Володимира Гринчицького. Якось на початку він готував політінформацію. Набралось багато цікавих прикладів, а ось пов'язати їх не зміг. Не адалось. Та згодом усе стало на місце. Тепер він проводить змістовні політінформації, блискуче відповідає на запитання. А для себе вирішив, що середньої освіти мало, і готується вступати до вузу.

Цього року гуртківці Степаниди Антонівни граюють над темою «Вчені, що перетворюють світ». Матеріал надзвичайно багатий. Адже тут не тільки фізики, хіміки, біологи, а й історики, юристи, філософи та інші. Обсяг матеріалу не лякає ульяновських комсомольців. Тричі на місяць вони слухатимуть розповідь свого пропагандиста, сперечатимуться про події у світі, висловлюватимуть свої міркування з приводу найважливіших проблем сучасності.

В. АФАНАСІЄНКО.

МИКОЛАІВ

Достроково виведено на проектну потужність технологічної лінії першої черги Миколаївського гіпнозаводу.

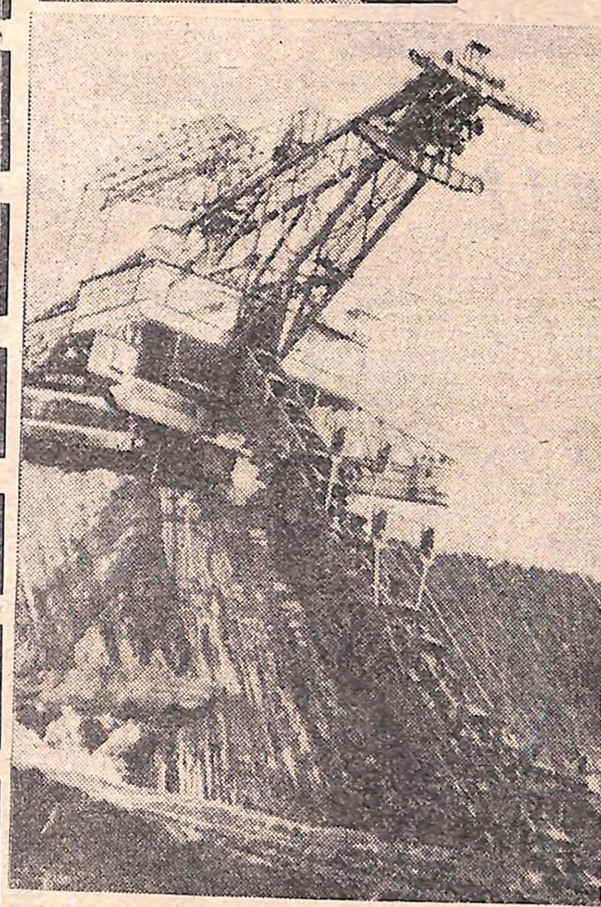
У вересні цього року, у відповідь на пригінання товариша Л. І. Брежнєва з нагоди виведення в дію цього найбільшого підприємства галузі, його колектив зобов'язався достроково освоїти потужності першої і напередодні відкриття ХХУІ з'їзду КПРС ввести в дію другу чергу заводу. Своєю славою гіпноземники додержали.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Першу чергу однієї з найбільших на Україні Орільської бройлерної фабрики достроково введено в дію. В дзвіницях її корпусів з'явилися сотні тисяч новоселів, кожен з яких вже до цього року досягне півтора кілограма. Пусковий об'єкт розрахований на щорічне виробництво трьох мільйонів бройлерів, а після закінчення будівництва потужностей комплексу зросте більш як утричі.

Надплановий доробок зміни

Колектив вуглерозрізу «Морозівський» — переможець у виробничому об'єднанні «Олександрівський». На ударній передз'їздовській вахті він іде попереду, набагато випереджаючи своїх суперників по змаганню. Взявши на честь з'їзду підписане соціалістичне зобов'язання — видобути на кінець року 2210 тисяч тонн бурого вугілля (це на 60 тисяч тонн більше від річного завдання), гірники вуглерозрізу успішно з ним справляються. Лише десять місяців нинішнього року народному господарству вони відвантажили 58 тисяч тонн надпланового палива.

Сімнадцять років працює на вуглерозрізі «Морозівський» комуніст В. І. Гендель. Зміна гірників, де він майстром, — прайдомль змагання. На її рахунок 20 тисяч тонн вугілля, видобутого понад план цього року, а всього за десять п'ятирічку надплановий доробок зміни становить 60 тисяч тонн.

Чіткий трудовий ритм і високий темп вуглевидо-

бутку лежать в основі успіхів екіпажу крокуючого екскаватора, очолюваного Д. Т. Савчуком, якого вибачте на знімку згорі ліворуч. Змінні завдання екіпаж виконує на 110—115 процентів, видаючи щодня понад п'ять 350—400 тонн вугілля. Перед естеранами не поступалися комсомольсько-молодіжний екіпаж С. Л. Боронько, що працює на екскаваторі ЕШ-6/45. Хлопці щодня видають на-гора 300—400 тонн надпланового палива. На знімку згорі праворуч — члени комсомольсько-молодіжного екіпажу (зліва направо) С. Л. Боронько та С. З. Титов з гірничим майстром В. І. Генделем.

На розкривних роботах першість удержує колектив потужного відвально-транспортного моста (знімок унизу). За десять місяців він видає понад план майже півмільйона кубометрів гірничої маси.

Р. СПЕЙКІН.

Фото автора.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ВІД СЛОВА—ДО ДІЛА

Промовця на звітно-виборних зборах комсомольців Знам'янського автогостропного підприємства було багато. Як працює, говорив ті, хто і працює добре, і участь у громадському житті бере.

У тому, що колектив підприємства свої планові завдання трьох кварталів нинішнього року перевиконав, немалий вклад і комсомольців, передовиків виробництва Миколи Степанова, Володимира Чубенка, Анастасія Замковича, Петра Пирогова. Добре трудяться хлопці в ці дні. Однак не тільки про успіхи сказав промовця. Більшість слухачів повела принципову розмову про недоліки. А вони ще трапляються в житті комсомольської організації.

Чи міг бути більшим внеском комсомольців у трудові здобутки шоферів підприємства? Так, міг. Якби деякі члени Спілки вимогливіше ставилися до себе і до роботи. Якби не було порушень трудової дисципліни, тих кількох випадків, коли працівники медичної служби змушені були не допустити до роботи деяких молодих водіїв, бачили в них парі алкоголю...

На жаль, тоді комітет підприємства не стривожився, а товаріш по роботі не сказав порушникам свого твердого принципового слова.

Комітет недопрацював... У чому він виявив пасивність, неоперативність, перипетії. До речі, на зборах комсомольці внесли немало пропозицій, реалізація яких допомогла б поліпшити роботу. Деякі з них — наприклад, про організацію комсомольсько-молодіжних екіпажів — виносяться на обговорення не вперше. Але за їх втілення в життя комітет не бореться, а адміністрація

підприємства залишає це питання поза увагою.

Те ж саме можна було б сказати і про культурно-масову та спортивну роботу. На пальцях можна показати ті змагання з плавання, шахів та настільного тенісу, що проводились тут.

Коли зайшла мова про організацію відпочинку, про те, що мало влаштовується ввечері, усі присутні на зборах з цим погодилися. Але ж хто їх організовує? Про те нічого не було сказано, хоча самі члени комсомольської організації автогостропного підприємства добре відомі, яка мізерна частка їхньої участі в гуртках артистів-аматорів.

Недоліки, про які йшлося на зборах, зовсім не припиняють того, що зроблено колективом за звітний період. Але життя вимагає, щоб комітет комсомолу найбільше уваги у будні окремим комсомольцям, активніше згуртовував спільну на виконання тих завдань, які стоять перед підприємством. Про це говорив на зборах Ю. С. Болгар, начальник автопарку, М. Ф. Нестеренко, начальник колонії, та інші.

Звітно-виборні збори важким комсомолі підприємства обрали молодого комуніста водія Петра Пирогова. Думається, це зміцнить комітет, внесе свіжий струмінь у його роботу, допоможе активніше повнитися на виробничу діяльність комсомольців, спрямовувати енергію молодих у потрібне русло, поштовхнути роботу підприємства в цілому наперед. Та, ясна річ, усе це прийде не само собою, а лише при умові, що всі разом і кожен зокрема візьмуться за справу гаряче, з ентузіазмом, справді не-комсомольському.

С. ПЕТРОВ.

НА СТУДЕНТСЬКИХ МЕРИДІАНАХ

ЛАБОРАТОРІЯ НАСТРОЮ

Таку дещо незвичну назву має позитив студентський науково-дослідний гурток Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького. Працює він над вивченням важливої проблеми — формування психологічного клімату в навчальному колективі.

Почали гуртківці з експерименту, запропонованого трьохкурсниками педагогічного факультету Зінаїдою Олександрівною. Мета його — астанозити, як настрої кожного позначаються на ефективності навчально-виховного процесу. Оскільки всі 25 членів гуртка навчаються в одній академічній групі, то об'єктом дослідження вони обрали свій колектив. Користуючись своєрідною шкалою

настрою, кожен щодня протягом місяця зиставляв собі ту оцінку, яка ніби відображала певний емоційний стан. «Синдром нуги», тобто стан невизначеності, непевності, навігів апатії, спостерігається найчастіше у тих, хто надмірно завантажений різними доорученнями або займається ділом, до якого не лежить душа.

У ході обробки матеріалу було виявлено цікаву закономірність у динаміці настрою: на початку тижня він вищий, ніж у середині, а потім знову підвищується наприкінці тижня. Враховуючи це, деканат факультету вніс «поправку» у розклад занять: більш складні лекції помінялися місцями з лекціями-діалогами і практичними заняттями.

До дослідної роботи в лабораторії настрою, розпочатій трьохкурсниками педагогічного факультету, підключилися ще близько 350 студентів інституту, які займаються у 18 наукових гуртках і проблемних групах.

Кор. ПАТАУ.

У РАЙОННИХ
ЛІТСТУДІЯХПроліски
перших
поезій

Після року тому на заняття літстудії «Проліски» при районній газеті «Будівник комунізму» прийшов учень Анатолій Лебеденко. І вперше наслідував прочитати свої поетичні рядки. Тоді в нього було сказати, чим проростуть вони в його творчості. Як і тепер, коли початківцеві вийшло на суд студійців більше десяти віршів.

Що ж хвилює юного поета насаперед? Краса навколишнього світу, природа, перше почуття кохання. Пому, як і батькам, болять давні рани війни. Він прагне знайти відповідь на одвічне питання: в чому сенс і краса буття?

Шукає Анатолій і своєрідних засобів вираження думок і почуттів, прагне писати образно, переконливо. Щоправда, Микола Іванов, котрий виступав з рецензією на твори А. Лебеденка, відмітив, що в його віршах ще трапляються неточні вислови, метафори, зумовлені порівняння та епітети. Читаючи поезії Анатолія, одразу відзначає, що поки що руку початківця, а не майстра. Дорога до майстерності ще попереду. І пролягає вона через копійку працю, наполегливі пошуки, успіхи і невдачі. Про це говорив А. Веретільник, В. Гладкий, Л. Мамий, М. Лисковець.

На черговому занятті літстудії свої твори читали Василь Задорожний, Адам Демидов, Михайло Мартинюк, Любов Мішур, Катерина Гурка, Василь Ютевець та інші.

О. МИХАЛКІВ,
член літстудії.

М. Мала Виска.

ПРОНО

Літературно-мистецький випуск
«Молодого комунара»

ВАЖКЕ ПРАВО ДЕБЮТУ

ЕСТАФЕТА ПОКОЛІНЬ

Молоді та її наставникам присвячена повість «Гілка Асмик» молодого вірменського письменника Альберта Ісаджяна. Її герої — підлітки, що замінили в роки Великої Вітчизняної війни за плугом та важелями тракторів своїх батьків і старших братів.

«Гілка Асмик» — перший прозовий твір А. Ісаджяна. До цього зійшли у світ три збірки віршів, які принесли поетові визнання читачів. Передмову до них написали його земляки — відомі письменники Серо Ханзадян і Сурен Айвазян, котрі відіграли важливу роль у становленні молодого літератора — людини нелегкої долі.

... Це сталося в селі Караундж, що в горах Зангезуру. Осіннього вечора душний вітер зривав проводи ліній електропередач. Село лишилося без світла. І годі Альберт, якого називали в школі майстром на всі руки, розшукав місце сбризу, заліз на стовп. Він усунув пошкодження, але спустився не встиг. Сильний порив вітру зривав його, і він рухнувся на землю.

Лікарям удалося врятувати життя школяра, але він лишився прикутим до постелі. Друзі не залишили хлопця в біді. Вони допомогли Альбертові закінчити школу, зібрали для нього багату бібліотеку. Правління колгоспу посприяло сім'ї Ісаджяна, яка вирішила перебраться в районний центр — місто Горіс, де лікарі, що лікували Альберта, взяли його під постійний нагляд.

Незабаром у районній газеті появились перші вірші Альберта. Їх помітили Серо Ханзадян і Сурен Айвазян. Вони відідали юнака, дали йому цінні рекомендації. Відтоді у Альберта почалося нове життя. В його домі проходили літературні вечори, на які збиралися молоді поети і письменники з усього Зангезуру.

Комсомольці заводу «Мікродагун» сконструювали для Альберта оригінальну машину зі спеціальною системою управління, і він дістав можливість самостійно пересуватися, почав їздити по району. Початкуючи літературний зблизився з будівниками Боротанського каскаду ГЕС, виступав на диспутах, вечорах.

Горіс — центр Зангезуру, краю високих гір, мужніх людей і талановитих поетів. З вікон будинку, де живе Альберт Ісаджян, видно гранітну стіну, на якій золотом вибито імена полеглих у боях за Батьківщину.

На вештній скелі висить старовинний Татевський монастир. А під ним — Татевська ГЕС. Її збудували руки тих, хто встановлював у Зангезурі Радянську владу, створював перші колгоспи, зі зброєю в руках захищав Батьківщину. Вся творчість А. Ісаджяна присвячена їм і їхнім синам, котрі йдуть дорогами батьків.

А. САВЯН,
кор. ТАРС.

Єреван.

Людмила ПОЛІЩУК

ВЕРШНИКИ РЕВОЛЮЦІЙ

Дзаєня підковами, горять салістами,
Гримлять так радісно громами першими,
У сязі літ-заграв, порвавши пута всі,
Мчать революції багрянці вершники.
Кратна Рад цвіте піснями щирими
Ведуть в майбутнє нас крилаті звершення.
Шляхами світлими, шляхами мирними
Мчать революції багрянці вершники.

сміт Олександрієка.

АЛЕКСЕЙ КОНОНЕНКО

Полотна — кров'ю на флагах токах,
Кодуючий ветер на постах,
Огня октябрьського логотипу —

Костри на разводних мостах,
И в отблесках костров багровых,
В морозно-колючей епосе
Глашагай бури, жизни новой,
Бессмертный крейсер на Неве.
Косой прожектор... Согни взором...
В утробы пушек лег заряд...
Начало века — залп «Апрора»!
Рождение эры Октября!
г. Кировоград

АНАТОЛІЙ КРИМСЬКИЙ

Осінь. Ліс. Шелест листя.
Шелест. Осінь. Ліс.
Давнім спогадам дитинства —
Стежка між беріз.
Як колісь... Дуби могутні,
Дятла впертий стук.
Той же погляд. Ледь відчутний
Теплий дотик рук.
Як тоді... І серце в мене
Все ще б'є крилами.
Тільки ліс той був зелений
І «зелені» — ми.

с. Володимирівка
Кіровоградського району.

ДЕБЮТ У «МК»

«ГРАНИЦА СЕРДЦА»

Володимир ШУРАПОВ живе і працює в Кіровограді. Він — член обласного літоб'єднання. Вірші його прості, заземлені, без словесної екзотрики. В них пульсує любов до рідного краю, його героїчного минулого, світлого радянського сьогодення.

Сьогодні ми дружимо кілька віршів з рукопису першої поетичної збірки нашого земляка.

Поле Куликово

Гам, за Нзпрядвой, тишину
Хрепять уснувшие курганы.
По речке медленню, по дну,
Плывут волнистые туманы.
Но вспыхнет ярко солнца круг,
Заблещет небо родниково,
И оживут легенды адрог

Красный пахарь

Красный пахарь идет по планете,
Озабоченный думой о хлебе.
И о том, чтоб счастливые дети
Улыбались и солнцу, и небу.
Чтобы раннее утро встречало
Свой рассвет на весеннем ветру —
Нозой жизни большое начало —
Всей Земли молодую зарю.
Чтобы матери жили спокойно,

Не гоняли в упряжке короз.
Чтоб исчезли кровавые войны
И у каждого хлеб был и кров.
Красный пахарь идет по планете,
Озабоченный думой о хлебе.
И о том, чтоб счастливые дети
Улыбались и солнцу, и небу.

Родники победы

Победы марш над площадью гремит.
Слеза в глазах сдержан ветеран,
А он соседу тихо говорит:
«Тревожит что-то одерская рана...»
Скрывает боль,
тревогу,
радость,
счастье.
Красив в своей суровости солдат.
Он пол-Европы прошагал
в ненастье,
Чтобы сегодня ты и я был рад
Весне,
закату,
солнцу,
небу,

Улыбке сына, дочери, жены.
А им порой так нехватало хлеба —
На бездорожьях тягостной войны.
Вам, в битвах, опаленных сединой,
Сегодня салютует мать-Отчизна.
И а вашу честь над могодой

страной
Восходит солнце нашей новой
жизни.
г. Кировоград.

ЗОЛОТІ

Е Т Ю Д

Валерій ГОНЧАРЕНКО

КАЖАНИ ОСЕНІ

Вітер обтрушує кроні крихлих дерев, і лапате, хрещате листя, відриваючись від брухатих вологих гілок, золотими кажанами кружляє над облезлими алеями парку. Я йду неквапною ходою літньої людини і повільно збочую до дитячого майданчика. Ось воно, стара, двадцятирічної давності карусель.

Біля неї стоїть білоголове хлоп'я з блаженським комбінованим бобочці (генер таких уже не носить) і картузку з вузьким дашком (мода новітніх років). Це — моє далеке дитинство.

Я підходжу до хлоп'яти і, щоб угадувати хвилювання, бадьорим голосом кажу:

— Привіт, малече. Самокат відремонтував?
— А звідки ти знаєш про самокат?

— Я все про тебе знаю. Ось, наприклад, ти навчаєшся у п'ятому класі і тобі подобається Алла Сніженко.

— Бо й неправда. — Він це заперече якоюсь невпевнено й починає червоніти.
— У такому разі паніка ж ти вчора на великій не-

перві смикав її за косинок?
— Хто вам про це сказав?

Що ти йому пояснив? Аж це я сам із собою веду діалог біля старої каруселі, що була чи не єдиною розвагою моїх невгамовних ровесників.

— Та ти не соромся, — продовжую я. — Ось тільки маму не треба обманювати, адже вона у тебе така добра.

— Дядьку, та я ж...
— Хотів як краще. Щоб вона не хвилювалася, правда?

— Еге ж.
— Побіг із хлопцями на річку, загубив майку і пубертетку, а сказав, що загубив їх у школі. А хто ж у класі ескадує майку? Не вмієш ти брехати.

— Не вмію, — погоджується він.

— І не вмієш. Погана це наука. І краще з неї все життя своє мати самі лише одиниці.

— Дядьку, — він задирє голову й уважно див-

виться мені в обличчя, — хочете, я подарую вам золотого кажана? Він вам принесе щастя.

— Можливо... Але де ти візьмеш цього кажана?

— А ось, — і він на розжованих дитячих долонях показує мені широкій багрянці листок дуба. І той справді починає стріувати перепончастими крильцями, ніби маленька кумедна істота.

— Спасибі. — дякую я і щільно вдихаю у своє спільне минуле з шістьма зубочком над випуклим колоском орі.

А воно починає далі йти в кінці алеї, перетворюючись на маленьку цитку, як на крихітну крапку в кінці речення. Наді мною кружляють, роблячи повільні й широкі кола, золоті кажани моєї рідної осені. Вони зацілюються за гостре сілля дерев, пружні криси мого капелюха і потім важко падають на землю.

м. Кіровоград.

На знімках: сцени з вистави. В ролях — заслужена артистка УРСР В. Дронова, артисти М. Стріла, С. Недзвечкий.

ПРЕМ'ЄРОЮ вистави «Берег» за однойменним романом лауреата Ленінської і Державної премій УРСР Юрія Бондарева відкрив 98-й театральний сезон Кіровоградський обласний музично-драматичний театр імені М. Я. Кропивницького. Головна тема, як визначають творці вистави, — антивоєнна. В режисерському рішенні (режисер — заслужений артист УРСР В. Савченко), в сценіграфії (художник — заслужений працівник культури РРФСР Е. Денисов) і в образі майже кожного героя спектаклю вона розкривається і світить усіма своїми гранями.

Постановка «Берега» — факт сам по собі надзвичайно важливий. Робота над чудовою прозою Ю. Бондарева, безумовно, принесла велику користь творчому колективу. Спектакль напевно приверне увагу кіровоградського глядача.

У ролях зайняті молоді митці — заслужена артистка УРСР В. Дронова, артисти В. Литвиненко, Ю. Дичек, А. Литвиненко, О. Пороло, М. Кравцов. Минулої суботи «Берегом» почався обласний огляд роботи кривиничан з творчою молоддю.

Довір'я односельчан

У Валерія Липодата свято — його проводять до Радянської Армії. Тут, в Аджамці, він учився в школі, тут став заступником ГПО, спортсменом-розрядником. Батько Валерія, Петро Леонтійович, шофер рибкомбінату, вважає, що хлопець теж господаруватиме разом з ним у гаражі. Та вийшло по-іншому.

— Технічну спеціальність я неодмінно матиму, — сказав Валерій. — Але йшу — хочу бути машиністом тепловоза.

І його мрія здійснилася. Закінчив комсомольське профтехучилище, отримав посвідчення помічника машиніста. Разом зі своїми старшими товаришами провів не один надзвичайно важковаровий ешелон. І ось уже час іти на службу солдатську.

У селі теж готувалися до цього дня. Нічого, що Валерій не працює на рибкомбінаті. Але всі його друзі тут, в Аджамці. І його батьки туг. Тож комсомольські активісти й вирі-

шили провести Валерія в дорогу урочисто, по-світловому. Секретар парторганізації комбінату З. Д. Понсуїно так і сказала на чечорі бойової слави:

— Передусім ми хочемо сказати сердечне спасибі за виховання сина Петрові Леонтійовичу. За чесного й працьовитого сина. Сьогодні він не член нашого трудового колективу, та завтра стане боїном — захищатиме нас усіх, нашу землю, наше щастя...

Таке довір'я, такі почесті розхвилювали хлопця неабияк. І він, міцний, загартований, розумний Валерій Липодат, відповів односельчанам коротко:

— Спасибі, товариші... Ваше довір'я, добрі слова виправдаю наполегливою роботою, навчанням у оволодінні військовою спеціальністю. Службу солдатську нестиму з честю.

Т. СИДОРЕНКО,
вчитель-пенсіонер.
с. Аджамка
Кіровоградського району.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

Знову вітряки

Промислово розвинуті країни знову згадали про вітер як джерело енергії. Наприклад, Швеція 1977—1979 рр. асигнувала на технічні розробки сім мільйонів доларів. Американський конгрес розглядає проєкт спорудження в найближчі п'ять років різних підприємств, що використовують енергію вітру, вартість в мільярд доларів. А в Західній Німеччині 1981 року буде запущено найбільший у світі вітряк «ГРОВІАН», який переробляє енергію вітру в електрику.

«ГРОВІАН» було сконструйовано в лабораторії

ядерних досліджень у місті Юліх. Двоблазовий ротор млина діаметром 300 футів (1 фут — 30,48 см) буде встановлено на колонах висотою зі знаменитий Кельнський собор — 450 футів. Передбачається, що вздовж німецького узбережжя ФРН збудують 4000 таких генераторів, які зможуть забезпечити 14 процентів потреби країни в електроенергії. Близько, ніж атомні станції в 1977 році.

Міжнародне енергетичне агентство вважає цей напрям дуже перспективним.

Напам'ять — тридцять томів

Серед населення Ладакху, гірського району в Індійському штаті Джамму і Кашмір, з успіхом практикується медицина під назвою «амчі». Лікування ведеться з допомогою двохсот видів трав і коренів. Дослід багатьох поколінь лікарів амчі узагальнено в 30-томній праці, в якій розповідається про анатомію і фізіологію людини.

різні хвороби і способи їх лікування.

Стати лікарем амчі непросте: її секретні передаються у спадок від батька до сина. Але в будь-якому випадку виплачують повинні мати блискучу пам'ять. Приблизно за десять років треба вивчити напам'ять усі 30 томів амчі, що є необхідною умовою для атестації.

Іксте менше перцю

Мабуть, жоден мексиканець не сідає за стіл, якщо на ньому нема стручкового перцю, або, як його називають у Мексиці, «чіле». Гострий перець, що обпалює рот вогнем, викликає слюзу на очах у ївачка. Мексиканці ж їдять його з дитинства: сирим, сушеним, консервованим, у соусі і салатах, з м'ясом і з рибою... А вирощують в подорожжя за межі країни, вони, як правило, захоплюють із собою улюблену приправу. За даними дослідження, проведеного мексиканським Інститутом вивчен-

ня людини, жителі країни щороку споживають 430 тисяч тонн перцю: третє місце після томатів і картоплі.

Стручковий перець містить велику кількість аскорбінової кислоти, багатий на такі вітаміни, як В₁, В₂ і С, а також на залізо, кальцій, вуглеводи, протеїн та амінокислоти. І все ж спеціалісти закликають не злоупотимати перцем, бо надмірне захоплення ним шкідливо й чревате втратою смакових відчуттів і гастритами.

(АПН).

В. о. редактора В. СТУПАК.

НА «МАЛОМУ СТАДІОНІ»

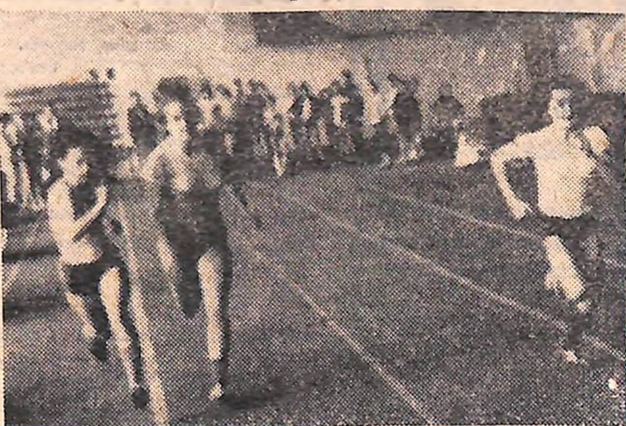
ЧОТИРИБОРСТВО—ЦЕ ЗДОРОВО

У приміщенні дитячо-юнацької спортивної школи обласного спорткомітету відбулася матчова зустріч із легкоатлетичного чотириборства. До її програми входили: біг на дистанції 30 і 200 метрів, стрибки в довжину з розбігу та кидок трикілограмового м'яча двома руками знизу. За знання найкращих вели борються вихованці дитячо-юнацьких спортивних шкіл 1967, 1968 і 1969 років народження з Кіровограда, Олександрії і господарі манежу.

За сумою очок переможцями у своїх вікових групах стали представники спортивної школи обласного спорткомітету Світлана Непелова і Сергій Качанов, Ганна Нестеренко і Олександр Зеленевиц, Олена Аліцой та Олександр Костиченко. І в командному заліку кіровоградці піднялися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани.

В. ТВЕРДОСТУП.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

Я КБИ у фехтуванні розігрувалося звання абсолютного чемпіона за сумою результатів особистих і командних змагань, то в останні чотири роки цей титул безперечно належав би Віктору Кровопускову. Не всім фехтувальникам удається розпалити душевні й фізичні сили на довгі чотири дні змагань.

Одні почувують приплив сил, якщо на карту

повного життя сучасного спортсмена.

Сталося так, що і в Монреалі, і в Москві найважчі зустрічі випали родянським шаблістам уже в півфіналах. 1976 року упертий опір нашим хлопцям учинили румунські фехтувальники. Тоді при рівності перемог (8:6) тільки один укол вивів команду СРСР у фінал. Чи треба говорити про ціну кожного з чотирьох

добрий і м'який Лев Корешков. Потім його змінив Давид Тишлер. Учень Тишлера — Марк Ракіта, теперішній наставник Кровопускова, ще недавно фехтував сам, і завжди був для Віті прикладом і на доріжці, і в житті.

Кровопусков навчився швидко продумувати ходи у фехтувальному поєдинку. Він чудово координував, рухливий. Якось в Інституті фізкультури

ГЕРОІ ОЛІМПІАДИ

ХАРАКТЕР, ЯК СТАЛЬ

Розповідаємо про кавалера ордена Леніна, багаторазового олімпійського чемпіона фехтувальника Віктора Кровопускова.

поставлено їхню особисту долю. Ними рухає самолюбство, бажання щось довести собі і решті. Іншим, набагато, не вистачає мотивів і стимулів, щоб повністю розкритися. Бій для них знаходить смак і реальні обриси лише коли перемога одного, як хліб, як повітря, потрібна товаришам.

Ігри в Монреалі були олімпійським дебютом Кровопускова. Тоді, 1976-го, він уперше зумів перемогти на всіх турнірах сезону.

На московський поміст Кровопусков вийшов володарем усіх найвищих спортивних титулів. Він став навченим і статечним... Дві жорсткі складки, що зібралися на чолі, говорили про те, що не така вже солодка дзвінка слава. За чотири роки він устиг дістати серйозну травму, повернутися в стрій і відразу ж піднятися на найвищу сходинку світового п'єдесталу.

А якщо додати до цього навчання в Центральному інституті фізкультури, службу в армії, зустрічі з друзями, яким легко поруч Кровопускова бесіди зі студентами, солдатами, то вийде далеко не повна картина складного й на-

боїв, виграних Кровопусковим? У Москві в півфіналі нас чекали головні суперники — спортсмени Угорщини.

І знову, як чотири роки тому, тягар лідера взяв на себе Кровопусков. У Монреалі на рівних з ним змагалися Сидяк і Володимир Назимов. Вони й тепер були поруч, але прожиті у спорті роки дорували їм не тільки лаври. В Москві вони віддавали для перемоги останні сили, та уникнути поразки обом не вдалося. Віктор добре розумів, чого від нього чекає команда. Напевно, йому після успіху в дводенному особистому марафоні він не зумів дозволити чи не дозволив собі ні хвилини поблажки, розслаблення. В зустрічі із збірною Угорщини Кровопусков не програв жодного бою.

Мені здається, що почуття відповідальності за інших — команду, сім'ю, дім — у Віктора природне, таке воно глибоке й первозданне.

На жаль прекрасні задатки, даровані людині природою, розвиваються не завжди. Вікторові ж подалося з педагогами. Вихованням Кровопускова займався спершу чесний,

збірний факультет фехтування зустрічався у футбольному матчі з кафедрою спортивних ігор. Фехтувальники програвали. І тоді на поле вийшов запасний гравець Кровопусков. Він був усюдисущим: забивав м'ячі, встигав іти в захист, спритно розігрував м'яч у центрі поля. Футбольні педагоги із захопленням стежили за ним. «Шкода, що цього хлопця «вкрали» у нас фехтування. Кращого футболіста вжик знайти», — казали вони.

Але Віктор вибрав свій шлях у спорті. Фехтування для Віктора ніяк не зв'язане з честолюбними мотивами. Насамперед це можливість конструювати ситуації, програючи складні партії за частини секунд і з великою мірою ризику. Але у творчості немає меж. Тому у свої 32 роки Кровопусков не почув себе стомленим і тим більш задоволеним результатами. Свого головного бою він ще не провів. Тому що бій — це все життя. А життя триває...

Т. КОЛЧАНОВА,
майстер спорту.

(«Комсомольська правда»).

▲ Завершився футбольний турнір на приз обласної газети «Кіровоградська правда»

▲ Успіх команди Кіровоградського машинобудівного технікуму з багатоборства ІІЮ

▲ На ваше прохання — розповідь про кавалера ордена Леніна, багаторазового олімпійського чемпіона фехтувальника Віктора Кровопускова.

ФУТБОЛ

Приз — у гірників

Майже місяць тривав футбольний турнір на приз обласної газети «Кіровоградська правда». В ньому взяли участь дванадцять команд. Право зустрітися у фіналі здобували спортсмени Олександрійського ремонтного заводу і маловісниського «Колоса». Цей матч проходив на знаменитому стадіоні «Локомотив». Поєдинок почався атаками сільських футболістів. На четвертій хвилині вони відірвали рахунок. Це примусило заборонити діяльність активістів — 1:1.

У другому таймі олександрійці трічі взяли ворота. Перекопила перемога — 4:1. Команда міста гірників стала володарем почесного трофею.

В. ШАБАЛІН.

БАГАТОБОРСТВО ГПО

Третій раз — вищий клас

Три дні в Ялті проходила першість Центральної ради товариства «Авангард» за багатоборства ГПО. Великого успіху наших змагань добилися команда Кіровоградського машинобудівного технікуму, яку готував тренер М. М. Запальський. Утретє підняв наші змагання стали чемпіонами свого товариства.

Варомі здобутки кіровоградців і в особистому заліку. Золоту медаль завоював учень 4-го курсу технікуму Валерій Гольшук, друге місце виборов його однокласник Віталій Мельник. Вони виконали норматив кандидата в майстри спорту. Бронзова медаль теж у кіровоградців — третьокласник Ігоря Бордачова. У командний залік вніс перший вклад і учень другого курсу Сергій Кушнір.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП
М. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар відділу учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
М. Кіровоград, вул. Глінки, 2.